

ע"פ 6691/17 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני, פלוני, פלוני

בבית המשפט העליון

ע"פ 6691/17 - א'

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
ירושלים (השופט כ' מוסק) בתפ"ח 14-11-55590 מיום
19.7.2017

תאריך הישיבה: י"ד באלול התשע"ז (05.09.17)

בשם המבקש: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר; עו"ד יפעת פנחסי-נבו

החלטה

**

לפני בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל בן שבע השנים שהושת על המבקש, לצד עונשים נוספים, על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) במסגרת גזר הדין שניתן בעניינו ביום 19.7.2017 בת"פ 55590-11-14.

הרקע לבקשה

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום שימש המבקש כמחנך כיתה ח' בתלמוד תורה "אוהלי מנחם" (להלן: בית הספר) בביתר עלית ובין תלמידיו נמנו מתלונן א', מתלונן ב' ומתלונן ג', שלושתם אחים. ביום 26.11.2014 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו מספר עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו שש עשרה שנים ובהיעדר הסכמתו החופשית, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בנסיבות של סעיף 345(ב)(1) לחוק ובזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק.
2. על פי המתואר באישום הראשון, במספר רב של מקרים בין השנים 2009-2011 ביצע המבקש שורה של מעשים מגונים במתלונן א', יליד שנת 1996. באותם מקרים היה המבקש מושיב את המתלונן על ברכיו ומלטף אותו לשם גירוי וסיפוק מיני. באחד המקרים ביקש מהמתלונן לסייע לו בסידור מחסן, ומשנעתר המתלונן לבקשתו נעל המבקש את דלת המחסן, הושיב את המתלונן על ברכיו וליטף את גופו. במקרה אחר המבקש הוביל את מתלונן א' אל חדר מאחורי בית כנסת ושם חיבק אותו בחוזקה והצמיד אותו אליו. במקרה נוסף, שעה שהשניים רחצו במקווה, המבקש הנחה את המתלונן להביא לו סבון שהיה על הרצפה. בזמן שהמתלונן התכופף, נצמד המבקש אל מאחוריו עת שניהם רחצו עירומים. בהזדמנות נוספת, שעה שהמתלונן טבל באותו מקווה בעודו עירום, המבקש נכנס אף הוא אל המקווה, הרעיף מחמאות על המתלונן ונצמד בחוזקה אל אחוריו תוך שהוא מצמיד את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן עד אשר הגיע לפורקן מיני. לאחר מכן התנצל על כך שגזל את זמנו והורה לו שלא לספר לאיש על שאירע. כעבור זמן מה, בטרם טבל המתלונן במקווה, המבקש עיסה את גבו וליטף את גופו. על פי המתואר באישום השני, במספר רב של מקרים בין השנים 2011-2013 ביצע המבקש מעשים מגונים במתלונן ב', יליד שנת 1998. הוא נהג לבקש מהמתלונן להגיע אל ביתו ולסייע לו במטלות שונות. כאשר הלה עשה כן, המבקש היה נצמד לגופו, מתחכך בו באמצעות איבר מינו, מחבק ומלטף אותו בחלקים שונים בגופו לרבות איבר מינו. במהלך שנת 2011 ביקש מהמתלונן לסייע לו בבניית סוכה ולשם כך הובילו למחסן על מנת להביא את הסכך שאוחסן שם. באותו מחסן המבקש חיבק את המתלונן, ליטף את איבר מינו ונישק את כל חלקי גופו. באישום השלישי הואשם המבקש כי במספר רב של מקרים בין השנים 2012-2014 הוא ביקש ממתלונן ג', יליד שנת 2000, להגיע אל ביתו ולסייע לו בנושאים שונים. בהזדמנויות אלו היו מושיב את מתלונן ג' על ברכיו, מחבק ומלטף אותו.
3. בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי מיום 11.12.2016 הורשע המבקש בכל העבירות המפורטות. לאור טיבם של המעשים המיניים אשר נעשו שלא בנוכחות עדים אחרים, הכרעת הדין נשענה על סקירת גרסאותיהם של העדים והערכת מהימנותם. בית המשפט המחוזי דחה את טענות המבקש בגנות מהימנות המתלוננים, תוך מתן משקל לאופיין הייחודי של עדויות מתלוננים בעבירות מין. נקבע כי על אף הקושי הנפשי בחשיפת הפרשה, מתלונן א' מסר עדות מלאה ומפורטת שנקבעה כמהימנה, גם אם לא זכר כל פרט ופרט באופן מדויק (למשל פרטים על מבנה המחסן בו התרחש אחד האירועים) או אם תיאר מעשים מיניים מבלי לדייק במונח המקובל לתארם (אי-הכרת המונח "חדירה"). זאת לנוכח גילו הצעיר, הקושי הנפשי הכרוך במעשי המבקש, חשיפת הפרשה והחקירות המתישות. גם לא ניתן לייחס משקל משמעותי לכך שמתלונן א' על פניו המשיך בחייו באופן רגיל, שכן מדובר בדפוס התנהגות שכיח בקרב נפגעי עבירות מין ובמיוחד כאשר התוקף הוא אדם קרוב ונערץ. כן נקבע כי עדותו של מנהל בית הספר, בפניו חשף מתלונן א' את הפרשה לראשונה, מחזקת את גרסת המתלוננים ואין לקבל את טענות המבקש כי מדובר ב"עד מטעם". באופן

דומה גם גרסתו של מתלונן ב' נמצאה כאמינה וקיומו של קשר מסוים בין מתלונן ב' לבין המבקש, במהלך האירועים ולאחריהם, אינו פוגם באותנטיות הבולטת בעדותו.

4. בקבעו כי גרסת המבקש היא בלתי מהימנה, ייחס בית המשפט המחוזי משקל משמעותי להתנהלות המבקש ואשתו בעת חשיפת הפרשה. משנודע למבקש על הטענות נגדו פנתה אשתו אל אמם של המתלוננים (להלן: ר' או האם). בעוד לפי גרסת אשת המבקש פנייתה נועדה אך כדי לברר במה מדובר ולהכחיש את ההאשמות שהופנו כלפיו, על פי גרסתה של ר', מטרת השיחה הייתה התנצלות והצעה ליישוב הסוגיה בתמורה לפיצוי כספי. עוד טענה אשת המבקש שכאשר שבה אל ביתה ופגשה את המבקש לאחר אותה שיחה עם ר', לא גילתה לו מי הם המתלוננים. הואיל ונקבע כי גורם שלישי מסר למבקש את שם משפחת המתלוננים עוד קודם לכן, גרסת המבקש ואשתו, כי כלל לא דיברו על כך שהטענות מופנות נגדו מאת משפחת המתלוננים, היא בלתי סבירה ויש בה כדי להשליך על אמינותם של השניים. בנוסף נקבע כי לא אמר את האמת במספר נקודות קריטיות במהלך חקירותיו. כמו כן, לא נמצא כל מניע אפשרי שהיה למתלוננים או לאמם להעליל על המבקש ולייחס לו את המעשים. אדרבה, משפחת המתלוננים העריצה את המבקש ונתנה בו אמון בלתי מסויג.

5. באשר לשאלת היסוד הנפשי נקבע כי הכוונות המיניות של המבקש היו חד משמעיות ונדחו טענותיו לפיהן מדובר במעשים מקובלים בקהילת חב"ד, אליה הוא משתייך. מדובר במעשים מיניים קשים המאופיינים בדמיון ושיטתיות תוך ניצול כוחו של המבקש, מכאן הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו.

6. בגזר הדין מיום 19.7.2017 הושת על המבקש עונש של שבע שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלוננים בסך כולל של 320,000 ש"ח. בית המשפט המחוזי הביא בחשבון את חומרת המעשים, הישנותם, העובדה כי נפגעי העבירה הם קטינים ובנים לאותה משפחה אשר העריכה את המבקש ונתנה בו אמון מוחלט ואת הפגיעה הקשה שנגרמה למתלוננים ולמשפחתם כפי שעלה מתסקירי נפגעי העבירה. נקבע כי יש להתייחס באופן נפרד לעבירות הקשורות למעשים שנעשו במקווה נוכח חומרתם המוגברת וניצול תמימותו של מתלונן א'. כמו כן, חרף עדויות ההגנה הרבות בדבר אופיו והתנהלותו של המבקש בקהילה, בית המשפט נתקל השכם והערב בעבריינים בעלי "התנהגות כפולה" אשר מוכרים בפומבי כנורמטיביים בעוד שבפועל מבצעים עבירות קשות שעה שאינם נצפים על ידי אחרים. לפיכך מתחמי העונש שנקבעו הם כדלקמן: באשר לחלק באישום הראשון אשר מתייחס לעבירות במקווה, נקבע מתחם עונש הנע בין ארבע לשש שנות מאסר; באשר ליתר החלקים באישום הראשון, נקבע מתחם עונש הנע בין שישה חודשי מאסר לבין שתי שנות מאסר; באשר לעבירות בהן הורשע המבקש במסגרת האישום השני, נקבע מתחם עונש של שנת מאסר אחת עד שלוש שנות מאסר; באשר לעבירות בהן הורשע המבקש באישום השלישי, נקבע מתחם של שישה חודשי מאסר עד שתי שנות מאסר. כמו כן, נקבע כי יש למקם את העונש באמצע המתחמים שנקבעו, אך מאחר שמדובר בשלושה מתלוננים ובאירועים נפרדים, אין לחפוף באופן מלא את העונשים. לבסוף הושת על המבקש העונש המפורט מעלה.

טענות הצדדים

7. המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, ובד בבד הוגשה בקשה זו. לשיטתו, יישום המבחנים שנקבעו בהלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)) מוביל למסקנה לפיה ראוי להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר. זאת, משום שלדידו גבוהים הסיכויים כי הערעור יוביל לזיכויו המלא; כי לא מכבר הורה בית משפט זה על עיכוב ביצוע גזר דין במקרה דומה (ע"פ 6072/17 ורון נ' מדינת ישראל (1.8.2017))

(להלן: עניין ורון); וכי יש להביא בחשבון את עברו הפלילי הנקי של המבקש והתנהלותו בתקופה בה היה מצוי במעצר בית בפיקוח אלקטרוני במשך שלוש שנים ובה לא נרשמה כל הפרה של תנאי המעצר. כן נטען כי אין לייחס משקל משמעותי לחומרת העבירות לנוכח מידת מסוכנותו הנמוכה של המבקש שעה שהוא מוחזק בפיקוח אלקטרוני וגם כאשר הותרו לו חלונות פיקוח, הוכיח כי ניתן לסמוך עליו. מאותה סיבה גם אין רלוונטיות למשך עונש המאסר, משום שלא מתקיים החשש בעניינו כי ינסה להימלט מהארץ.

8. אשר לטיב הערעור וסיכויי הצלחתו, טוען המבקש כי על אף שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, התערבות זו מוצדקת במקרה דנן. לשיטתו, פסק דינו של בית המשפט המחוזי התעלם משורה של סתירות בעדויות ופגמים בתשתית הראייתית ומכאן שהינו שגוי. בין היתר נטען כי המתלוננים תיאמו ביניהם גרסאות בטרם פנו למשטרה לצורך הגשת התלונה; קיימים פערים בין עדויותיהם שנמסרו במשטרה לבין עדויותיהם כפי שנשמעו בבית המשפט, בפרט לגבי השתלשלות העניינים עת נחשפה הפרשה לראשונה; התנהגות המתלוננים במהלך התקופה בה נטען כי התבצעו המעשים ולאחריה, ובכלל זה מפגשים שיזמו עם המבקש, אינה עולה בקנה אחד עם התזה של התביעה לפיה המבקש ביצע את המעשים הפוגעניים; ניסיון החיים מלמד שבעבירות מין מתמשכות ניכרת מגמה של החמרה בחומרת המעשים, ואילו בעניינו ככל שנקף הזמן, כך פחתה חומרת המעשים הנטענים; חרף העובדה כי ר' עברה הכשרה לאבחון נפגעי עבירות מין, מעדותה עלה כי לאורך כל תקופת ביצוע המעשים היא לא הבחינה בכל התנהגות חריגה מצד ילדיה; ר' עודדה אותם להגיש תלונה ואף שתלה במוחם את תוכנה; המבקש גם סבור כי שגה בית המשפט המחוזי בניתוח שערך באשר לשיחה בין ר' לבין אשת המבקש. לטענתו, העובדה כי יום למחרת אותה פגישה בין השניים, ר' היא זו שפנתה לאשת המבקש ושאלה "מה קורה עם כל מה שדיברנו", מלמדת על כך שמטרתה של ר' לא הייתה אלא סחיטת המבקש ואשתו; אין לייחס משקל משמעותי לעדות מנהל בית הספר מחמת היותו חבר קרוב של בני משפחת המתלוננים. אי לכך, לשיטת המבקש קיימים קשיים בפסק הדין אשר מחייבים התחשבות לכל הפחות בשלב הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

9. בא-כוח המבקש אף הדגיש את השיקול שנקבע בהלכת שוורץ בדבר עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט. המבקש אדם נורמטיבי, נעדר כל עבר פלילי ומהווה דמות אהודה בקהילתו. הוא התנהל באופן מיטבי במהלך המשפט ובמהלך מעצר הבית בפיקוח האלקטרוני, הותרו לו חלונות פיקוח רבים ובאף אחד מהם לא הפר את התנאים המגבילים שנקבעו. בנוסף משיג המבקש על ממצאי תסקירי נפגעי העבירה ולטענתו הסברה לפיה המתלוננים סובלים מתדמית של "מוֹסְרִים" בקהילה החרדית אינה מבוססת, נוכח העובדה כי אמם לא הסכימה להצביע ולו על אדם אחד שדיבר בגנותם של המתלוננים ומשפחתם. יתרה מכך, יש עדויות לפיהן המתלוננים מתפקדים בצורה רגילה במסגרת הקהילה. לפיכך, לדידו, יש להעדיף את החשש מפגיעה בחירותו של המבקש כאשר הוא נשקל אל מול הארכת סבלם של המתלוננים.

10. המשיבה מצדה מתנגדת לבקשה וזאת ממספר טעמים שמנה בא-כוחה בדיון שנערך לפני. לשיטתה, הפסיקה אליה הפנה בא-כוח המבקש ובה התקבלו בקשות לעיכוב ביצוע משקפת את המקרים החריגים, ואילו הכלל הוא כי הרשעה גוררת ריצוי עונש מאסר באופן מְיָדִי, כל שכן כאשר מדובר בעבירות מין חמורות בהן האינטרס הציבורי מטה את הכף אל עבר דחיית הבקשה לעיכוב ביצוע; יש לתת משקל למצבם של המתלוננים כפי שעולה מתסקיר נפגעי העבירה, המלמד על תחושות אשמה וכעס שמלוות אותם, קושי להבחין בי טוב לרע ונידוי חברתי בקרב קהילה חרדית סגורה ובכלל זה אף החשש מפני אי-מציאת שידוך וכיוצא בזאת; כבר נקבע בפסיקה כי יש משקל מסוים להיעדרו של מניע סביר לכך שהמתלוננים או אמם יעלילו על המבקש; הערעור על הכרעת הדין מושתת רובו ככולו על ממצאי מהימנות. בית המשפט המחוזי התרשם במישרין מאמינותם של העדים השונים וקבע על יסוד אדנים יציבים כי יש לבכר

את גרסאותיהם של המתלוננים, אמם ומנהל בית הספר על פני גרסאות המבקש ואשתו; יש להביא בחשבון את עדות אחיו של המבקש אשר סיפר כי נחשף למקרה בו המבקש הושיב תלמיד בן 14 על ברכיו; יש לאבחן בין עניין ורון עליו נשען המבקש לבין ענייננו, שכן שם עיקר טענות המבקש התמקדו ביסוד הנפשי של המורשע ובשאלה האם היה מודע להיעדר הסכמת המתלוננת; בבחינת התנהלותו של המבקש יש לתת ביטוי גם לעובדה כי טרם שילם למתלוננים את הפיצויים שהוטלו עליו. לאור האמור, סבורה המשיבה כי מקרה זה אינו בגדר אותם מקרים המצדיקים חריגה מהכלל של ריצוי עונש המאסר באופן מִיָּדִי.

דיון והכרעה

11. לאחר עיון בבקשה ובחינת טיעוני הצדדים כפי שהושמעו בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הכלל הוא כי נאשם שהורשע בדין יחל לרצות את עונש המאסר שהושת עליו, לאחר גזר הדין ובהיעדר כל דיחוי. החריג לכלל זה הוא במקרים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות שיש בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי במִיָּדִיּוֹת האכיפה (ע"פ 3853/17 פלוני נ' מדינת ישראל (23.5.2017); ע"פ 8625/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2016); הלכת שוורץ). במסגרת הבחינה האם המקרה הנדון נמנה על אותם מקרים חריגים כאמור, על בית המשפט להביא בחשבון את השיקולים שנקבעו בהלכת שוורץ ובהם חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; משך עונש המאסר שהוטל על המבקש; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; נסיבותיו האישיות. כמו כן, הנטל להראות כי מתקיימות בעניינו נסיבות מיוחדות אלו, רובץ לפתחו של המבקש (ע"פ 8998/16 קצאץ נ' מדינת ישראל (30.11.2016); ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל (28.10.2010); ע"פ 4512/09 רוסו-לופו נ' מדינת ישראל (4.6.2009); הלכת שוורץ). בענייננו, המבקש לא עמד בנטל לשכנע כי מדובר באחד מאותם מקרים המצדיקים את החריגה מהכלל.
12. אין חולק כי מדובר במעשים מיניים חמורים, כל שכן שעה שנפגעי העבירה הם שלושה קטינים בני אותה משפחה אשר חבריה רחשו כבוד רב למבקש, שבתורו ניצל זאת לרעה. חומרת העבירה נלמדת גם מתסקירי נפגעי העבירה שהוגשו לבית המשפט המחוזי. באשר לאי-הסכמתה של ר' להצביע על אנשים ספציפיים בתוך הקהילה אשר דיברו בגנות המשפחה בעקבות המקרה, אין בהתנהגות זו כשלעצמה על מנת לאיין את הממצאים שעלו מהתסקיר ואת תוכנו. מהות הפגיעה החברתית במתלוננים ובמשפחתם היא החשש מדימויים כ"מוֹסְרִים" ו"מלשינים" בקרב הקהילה בה הם חיים. מכאן שספק רב אם הימנעותה של ר' ממסירת שמותיהם של חברי קהילה, לכל צורך שהוא, מערערת את תוקפם של ממצאי התסקירים.
13. כמו כן, אין לקבל את טענת המבקש שלא לייחס משקל משמעותי לחומרת העבירות ולמשך עונש המאסר בשל מידת מסוכנותו הפחותה. ראשית, חומרת העבירות משפיעה על עוצמת האינטרס הציבורי באכיפה מִיָּדִיּוֹת של עונש המאסר. אינטרס ציבורי זה במובנו הרחב מקפל בתוכו לא רק את מידת המסוכנות הנשקפת מן המבקש, אלא גם תכליות נוספות שיש לקדם כגון יעילות אכיפת החוק, שמירה על אמון הציבור וכיוצא באלו (ראו עניין שוורץ, בעמ' 276-277). שנית, אורך תקופת המאסר עשוי להשפיע על מערך התמריצים שמנחה את הנידון. בשונה משלבי המשפט בערכאה הדיונית, בשלב הבקשה לעיכוב ביצוע הנידון כבר הורשע בדין והוטל עליו עונש מאסר ממושך. יש אפוא בעובדה זו כדי להגביר את החשש לניסיון להימלטות מהדין, אף אם במהלך המשפט בערכאה הדיונית הוא התנהל באופן מיטבי; שלישית, במקרים בהם משך עונש המאסר הוא קצר ביחס למועד הצפוי לסיום הליך הערעור, נוצר חשש כי ההכרעה בערעור תינתן לאחר ריצוי חלק משמעותי מהעונש ובכך מטרת הליך הערעור תרוקן מתוכן רק מפאת חלוף הזמן. ברם, על המבקש בענייננו הושת עונש מאסר ממושך בן שבע שנים ושיקול זה נזקף לחובתו בעת בחינת בקשתו לעיכוב ביצוע.

14. כאמור, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו מהווים שיקולים שיש להביאם בחשבון במסגרת ההחלטה האם לעכב את ביצוע גזר הדין אם לאו. במקרה זה ומבלי לטעת מסמרות, לפני המבקש מונחת משוכה שאינה קלה. אכן, הגישה המקובלת לאחר הלכת שוורץ היא כי אמות המידה לבחינת סיכויי הערעור אינן בחינת סיכויים מובהקים לזיכוי. ודוק, יש לבחון האם אופיים ומהותם של טיעוני המבקש הם כאלה שיש בהם כדי לשנות את התוצאה אליה הגיעה הערכאה הדיונית. המבקש אמנם תוקף בערעור גם את הכרעת הדין, אולם כידוע הלכה היא כי אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות (ע"פ 9016/16 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2016); ע"פ 8271/14 בן נתן רצון נ' מדינת ישראל (18.7.2016); ע"פ 6475/08 פלוני נ' מדינת ישראל (28.7.2010)). מעיין בהודעת הערעור עולה כי חלקה הארי מופנה נגד ממצאי מהימנות מובהקים ואילו מקצתם בלבד מתמקדים בעניין היסוד הנפשי ובשאלות של משפט. בית המשפט המחוזי התרשם באופן בלתי אמצעי מעדי התביעה וההגנה כאחד והגיע לכלל מסקנה כי יש להרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו. למבקש ינתן יומו בבית משפט זה, אך לא נמצא כי טענות הערעור על פי אופיין עומדת ברף הנדרש כדי להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר. לעניין זה מקובלת עליו עמדת המשיבה כי יש לאבחן בין המקרה דנן לבין עניין ורון, שם ציין כב' השופט י' עמית כי "אסתפק בכך שככל שהדברים אמורים לגבי מהימנות המתלוננת ותחושותיה-שלה, המשוכה נראית גבוהה. לכן, לא בכדי, ההגנה ממקדת חיציה ביסוד הנפשי ובמודעות של המערער לאי ההסכמה".

15. אשר לטיעוני בא-כוח המבקש על אודות אישיותו של המבקש, אורח חייו הנורמטיבי, עברו הפלילי הנקי והתנהלותו במהלך המשפט. בפסיקה נקבע זה מכבר כי שיקול זה בו נתלה המבקש אין בו כשלעצמו כדי להטות את הכף אל עבר ההחלטה לעכב את מועד תחילת ריצוי העונש. מסכים אני לאמרת בית המשפט המחוזי בגזר הדין כי תרומה לקהילה ותדמית ציבורית חיובית אינה מובילה בהכרח למסקנה כי הנידון לא ביצע עבירות מין "בחדרי חדרים" רחוק מהעין הציבורית. יתר על כן, כאמור, בשלב הבקשה לעיכוב ביצוע, לאחר ההרשעה והטלת עונש המאסר בפועל, מתגבר החשש מהימלטותו של הנידון מאימת הדין אף אם התנהג באופן מופתי בהליכים בפני בית המשפט המחוזי (ראו פסקה 13 לעיל). במאמר מוסגר יוער כי אילו היה המבקש מפר את אחד מתנאי המעצר בפיקוח שנקבעו לו, סביר כי היה בכך שינוי נסיבות שעלול היה להוביל להקשחת תנאי המעצר עד כדי החזקתו מאחורי סורג ובריה עוד בטרם ניתנה הכרעת הדין בעניינו. אי לכך, אף אם התנהגותו במהלך המשפט ואי-הפרתו את תנאי המעצר עשויות להוות שיקול מסוים בהחלטה האם להורות על עיכוב ביצוע אם לאו, יש לייחס לכך משקל מוגבל בלבד וממילא אין בכך כדי להטות את הכף לזכותו.

על יסוד האמור, הבקשה נדחית.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 24.9.2017 עד השעה 10:00 בבית הסוהר "ניצן" או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כאשר ברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, אל מול ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, במספר הטלפון 08-978-7336 או 08-978-7377.

ניתנה היום, כ' באלול התשע"ז (11.9.2017).

שׁוֹפֵט

עמוד 6
